

NURHAN İNCİR

UNUTULMAZ

hayykitap
EDEB/YAT

Eylül göğünün maviliğinde sevdim seni...

UNUTULMAZ

Nurhan İncir

..... / /

Hayykitap - 821
Edebiyat - 175

Unutulmaz
Nurhan İncir

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay
Redaksiyon: Belgin Sunal

ISBN: 978-625-7685-27-6
1. Baskı: İstanbul, Mart 2020

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

UNUTULMAZ

Nurhan İncir

Birinci Bölüm

“Akşam Ne Yapacağım!”

Nurhan İncir

1992 yılında İstanbul'da doğdu. Dumlupınar İlköğretim Okulu'ndan sonra Behçet Kemal Çağlar Anadolu Lisesi'nden mezun oldu. Sonrasında Gaziantep Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Edebiyat Bölümü'nü ve ardından ikinci kez üniversite sınavında Beykent Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'ni kazandı.

Evli ve iki çocuk annesidir.

Çocukların hepsi neşeli ve güzeldi. Oradan oraya koşturup duruyorlar, yorulmak bilmiyorlardı. Evlerin arasından güneş gülümsüyordu sanki onlara. Saatler sonra mahalle sessizdi. Neşesiz, perişan ve güneşsiz. Akşam olmuştu. Çocuklar ve mahalle güneşe veda edip çekilmişlerdi kendi dünyalarına. Bense bugün dışarı hiç çıkmamıştım. Evin balkonunda gün boyunca kitap okuyup çocukları seyretmiştim. Burası eski evlerle dolu, tedavi edilmesi gereken hastalıklı bir insan gibi onarılmayı bekleyen bir mahalleydi. İçeri girdim. Yorgundum, yatağa uzandım. Eşref'i düşünmeye başladım. Bugün hiç konuşmamıştık onunla. Saatler sonra bedenim, duygularım, düşüncelerim teslim etmişti kendini uykuya. Sabah olmuştu. Yataktan kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Mutfığa gidip bir şeyler yedikten sonra üstümü giyip dışarı çıktım. Hava çok güzeldi. Okula gidiyordum. Yetimhanede büyümüş ve gerçek annemin babamın kim olduğunu bilmeden gelmiştim bu yaşıma. Muğla'ya üniversite okumak için gelmiştim. Edebiyat öğrencisiydim. Okula yarım saatlik mesafede olan bu mahallede kendime ev tutmuştum. Okuldan sonra çalışıyor, bir şekilde hayatımı sürdürmeye gayret ediyordum.

Bir el omzuma dokundu, irkildim. Eşref'ti bu. Her zamanki gibi tebessüm ediyordu. Bakışları beni hayata bağlıyordu sanki. Gözleri hayat doluydu. Sarıldık ve yürümeye devam ettik. Birdenbire önüme geçip, "Akşam diyorum, seni bizimkilerle tanıştırsam ne dersin?" dedi. Sesi hiç olmadığı kadar kararlıydı.

"Nasıl yani, hemen bu akşam mı?"

Yürümeye devam ettik.

"Evet bu akşam. Zaman çabuk geçiyor, eşyalar eskiyor, yenileniyor, telefonlar çalıyor, susuyor, insanlar doğuyor, hayat gidiyor. Artık tanışmalısın. Tamam, değil mi?"

Tebessümle cevap verdim:

“Tamam, geleceğim.”

Ben sevincini aşırı yaşayan, sevinç çığlıkları atan tez canlı biri değildim. Aksine durgun, sessiz, sevincini içinde yaşayan tiplerdendim. Bunda bana sunulan hayatın etkisi çok olsa gerek. Eşref’le birinci sınıfta tanışmıştık ve hâlâ arkadaşlığımız devam ediyor. Sevgiliyiz yani. Eşref benim için hayat demekti. Uzun boylu, esmer, buğday tenli her kızın ilgisini çekecek kadar çekici ve iyi biriydi. Bazen kendimi onun yanında kötü hissediyordum. Benim gibi içine kapanık biriyle gerçekten mutlu muydu? Daha neşeli, hayatın her şeyinden mutlu olan cıvıl cıvıl, hayat dolu bir kız yakışmaz mıydı yanına?

Okula geldiğimizde Eşref’le ayrıldık. O kendi bölümüne, mühendislik fakültesine doğru gitti. Bense kendi fakültemin önünde zaten. Sınıfa girdim, amfinin en arkasının bir ön sırasında oturan Hasret’i gördüm, yanına gittim. Çantamı yanıma koyup onu öptüm.

“Nasılsın?”

Yüzünde gülücükler dans ediyordu, göz kırptıktan sonra cevap verdi:

“İyiyim, sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim. Eşref’le yürüdük okula kadar.”

Tek kaşını kaldırıp dudaklarını oynattı:

“Hım...”

Hasret sınıftaki tek sırdaşımdı. “Bu akşam Eşref beni ailesiyle tanıştırmak istiyor,” dediğimde gözleri açıldı:

“Ne ciddi misin? Kızım bu çok iyi bir haber. Hep konuşuyorduk ne zaman olacak diye. Burada ne işimiz var gidip hazırlan. Kıyafet bakalım, saçını başını yaptıralım.”

Dudaklarımı ısırıp parmaklarımla oynuyordum, yanaklarım alıanmıştı. Utanmıştım sanki.

“Ya ben nasıl gideceğim, utanırım, ne giyeceğimi bile bilmiyorum. Ben bir anneye babaya nasıl davranılır bilmiyorum bile. Anne ve baba kavramları hep nefessiz kalmama neden olmuştur. Boğazım daralır, elim ayağıma dolaşır öylece kalırım olduğum yerde.”

“Tamam tamam telaşa gerek yok sakın ol. Utanılacak bir durum yok. Heyecan, endişe yapacak bir şey de yok bunda. Şimdi bir iki derse girelim, sonra eve gidip akşam için hazırlayalım seni. Hem ders boyunca düşün, kendini rahatlat. Endişenden kurtulmaya çalış. Bak burada da bir sürü arkadaşımız, var onlar da aynı şeyleri yaşamıştır ya da yaşayacaktır bir gün. Bu çok endişe edilip kaçınılacak bir durum değil.”

Hasret çok cesur, düşündüğünü hemen söyleyen, çekinme, utanma kaygıları olmayan tatlı, sempatik bir kızdı. Onunla birinci sınıftan beri dosttuk. Bir iki dersten sonra üniversiteden çıktık. Hasretlerin evine gidip kıyafet bakacaktık. Eve geldiğimizde Hasret ocağa çay suyu koydu. Sonra odaya geçip, gardırobun kapağını açıp kıyafetlere bakmaya başladık. Ben siyah ve koyu renklere bakıyordum her defasında. Hasret’se aksine açık renkleri gösteriyordu.

“Kızım yas mı tutuyorsun? Baktığın kıyafetlere bir bak, bir tane renk yok. Siyah, siyah, siyah, ya da siyahtan biraz beri gelen tonlardasın. Renksizlik içinde kaybolacaksın, yas tutmaya mı gidiyorsun yoksa sevdiğin insanın ailesiyle tanışmaya mı?”

Düşünceliydim, Hasret’in gözlerinin içine bakıp cevap verdim:

“Peki, tamam tamam. Hadi kırmızı, beyaz, mor, yeşil, ser bakalım şöyle.”

Memnun bir ifade yerleşti suratına.

“Heh işte bu ya, işte bu!”

Kırmızı, dizüstü, hafif göğüs dekolteli, askılı bir elbise dikkatimi çekmişti.

“Şu kırmızı elbise güzel olur gibi sanki.”

“Dene bir kuzum, bakalım nasıl olacak.”

Gözlerimin takıldığı elbiseyi elime aldım ve giydim. Odada duran boy aynasının karşısına geçtim ve kendimi seyrettim. Uzun, düz, sarı saçlarım boynumdan aşağı uzanıyordu. Beyaz tenime kırmızı elbise çok güzel yakışmıştı. Hasret dayanamadı:

“Gerçekten bravo arkadaşına. Bu ne güzellik yahu, gözlerim kamaştı. Bak bir de gidip kendini siyahlara bürüyordun. Vazgeç iç karartıcı renklerden. Kendini hapsedme. Bırak geçmişini. Kendini renksizliğe mahkûm etme. Hep koyu renklerdeyin. Rengârenk giyin.”

Ona içtenlikle sarıldım:

“Çok teşekkür ederim canım bir tanecik arkadaşım, dostum, her şeyim. İyi ki seni tanımışım. Bana her zaman moral veriyorsun, yanımda oluyorsun.”

Tam bu sırada mutfaktan sesler geliyordu. Çay suyu çoktan kaynamış, taşıyordu. Ufak bir çılgılık kopardı Hasret:

“Eyvah çayı unuttum!”

Çay demlendikten sonra masaya oturduk. Hem çaylarımızı yudumluyor, hem sohbet ediyorduk. Hâlâ akşamı düşünüyordum, endişeliydim:

“Akşam ne yapacağım, nasıl davranacağım bilmiyorum. Sen biraz akli ver bana.”

Hasret hâlâ tedirgin olduğumu görüyor, nasihat vermeye devam ediyordu. Bana çok değer verirdi. Aslında hakkımdaki her şeyi biliyordu. Nasıl bir çocukluk yaşadığımı, nasıl büyüdüğümü, nelere özlem duyduğumu ve bana sunulan hayatın izlerinin her ânıma yansıdığını bilirdi ama belli etmek istemezdi. Kolay kolay herkesin içinde ağlamazdım mesela ama ya yalnızken? Hasret, çoğu gece sabahlara kadar gözyaşlarına şahitlik etmişti ve benim hiçbir hareketimi yadırgamazdı. Utangaç ve endişe dolu oluşum hep bu yüzdendi.

“Heyecan yapma, utanma, sakın olmaya çalış. Sevdiğin insanın ailesiyle tanışacaksın bu çok güzel bir şey. Kendini sıkma, aklına binbir soru yüklemeye. Sıfır düşünceyle çık yola.”

Tam bu sırada kapının kilit açma sesi duyuldu. Hasret’in annesi girdi içeri. Hasret’ler de buralıydı. Annesiyle burada yaşıyorlardı ve şansına oturduğu yerdeki okulda okuyordu. Annesiyle selamlaştıktan sonra Hasret’le vedalaşıp evime gittim. Aldığım kırmızı elbiseyi giydim, eve gelirken yaptırdığım saçlarımın bozulmaması için çok özen gösteriyordum. Tamamen hazır olduğumda camdan dışarıyı izliyordum. Bir araba evin önünde durdu. Bu, Eşref’ti. Aman Allah’ım, kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Ben şimdiden böyleysem biz evlendiğimizde düşer bayılırdım herhalde. O zaman ne yapacaktım? Camdan kafamı çektim, odada duran aynaya son bir kez bakıp, çantamı alıp dışarı çıktım. Eşref, kıyafetime şöyle bir baktıktan sonra kafasını salladı:

“Hımm, bu ne güzellik prenses? Bilseydim böyle olacağını seni baloya götürürdüm.”

“Yaa dalga geçme!”

“Dalga geçmiyorum sevgilim, gerçekleri söylüyorum.”

Eşref arkadaşının arabasını almıştı. Arabada elimi tuttu, yanağı-

ma bir öpücük kondurdu. Parlayan gözleriyle gözlerimin içine baktı ve “Seni seviyorum,” dedi. Bunu söylerken gözleri yıldız gibiydi sanki. Hiç bu kadar parlayan güzel gözler görmemiş-tim. Sol eli direksiyondaydı, sağ eliyle elimi tutup parmaklarını parmaklarıma geçirdi, ayrılmaz bir kördüğüm oluştu birleşen ellerimizde.

“Çok heyecanlısın, ellerin titriyor hissediyorum. Bu kadar heyecanlanacağını tahmin etmiyordum. İstersen başka bir gün gidelim.”

“Hayır gidelim, bugün olmazsa başka bir gün tanışacağım nasıl olsa. Hem heyecanımı yenmeliyim, hep böyle olamam. Gidelim sevgilim geri dönme.”

Arabada slow bir şarkı çalıyordu. Eşref arabayı az ilerde durdurdu. Çalan şarkıyı kapattı. Bana döndü, sağ eliyle çenemi tutup yanaştı ve öptü.

“Bak gerçekten gitmek zorunda değiliz, kendini hazır hissettiğin bir gün gidelim istersen düşün biraz.”

Kafamı iki yana sallayarak cevap verdim:

“Yo hayır gidelim, heyecanım azalıyor. Lütfen gidelim, artık tanışalım.”

Eşref arabayı ağır ağır sürüyor, bir yandan da bana bakıyordu arada. Heyecanım yavaş yavaş azalıyordu. Hem bu kadar heyecan yapmak Eşref’i de korkutacaktı. Tanışmada böyleysen ilerde nasıl olacağım? Akrabalarıyla tanıştırdığı zamanda da böyle olursam artık bıkar benden. Kim katlanabilir sürekli bu ruh halime? Derin bir nefes aldım, oturmaktan kırışan elbisemin eteklerini düzelttim. Eşref’e baktım kararlı gözlerle:

“Evet artık gerçekten hazırım. Heyecan falan kalmadı.”

Eşref bir kakhaha attı:

“Yalan söylemeyi beceremiyorsun yavrum sen. Şu an gerçekten hiç heyecanın yok mu?”

Boğazım gıcıklanmışçasına yutkundum birkaç saniye:

“Yok tabii ki. Al bak ellerime, titriyor mu? Peki ya kalbim, dinle bakalım atıyor mu hızlıca?”

Gerçekten de heyecanımın azaldığına karar vermişti Eşref:

“Tamam tamam inandım yavrum.”

Birkaç saniye sonra iki katlı, siyah bahçe kapısı olan evin önünde durduk. Eşreflerin evini daha önce görmüştüm ama ilk kez girecektim içeriye. Eşref arabayı durdurup indi. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtı. Sağ bacağını dışarıya atınca, Eşref ellerimden tuttu ve inmeme yardım etti. Arabadan inince bana sarıldı.

“Hazır mıyız sevgilim?”

“Evet sevgilim hazırız.”

Siyah kapının önünde iki üç basamaklı bir merdiven vardı. Eşref’le el ele çıktık basamakları. Evin zilini çaldığımızda kapıyı uzun boylu, kumral, güzel bir kadın açtı. Eşref sağ eliyle buyurun dercesine beni önden ağırladı eve. Sonra elini annesinin omzuna attı:

“Anne, işte aylardır bahsettiğim sevgilim Füsün.”

Eşref’in annesi Makbule Hanım bana sarılarak, “Hoş geldin kızım,” dedi.

Çekimserlikle cevap verdim:

“Hoş bulduk.”

Annesi yaşına rağmen bakımlı ve çok güzel bir kadındı. İnsanın dikkatini çekiyordu. Hep beraber kapının önünden oturma odasına doğru ilerledik. Koltuğa oturmadan etrafa göz gezdiren annesine döndü Eşref:

“Babam nerede anne?”

“Sizin için balkonda balık pişiriyor oğlum. İlla ben yapacağım diye tutturdu, laf dinletemedim. Gelir şimdi, oturun siz, benim mutfakta az biraz işim var.”

Koltuğa oturduktan sonra etrafa göz gezdirdim:

“Eviniz çok güzel, eşyaların uyumu, renkler mutlu ediyor insanı.”

Eli ensesindeydi, boynunu okşadı birkaç saniye:

“Bizim evimiz de çok güzel olacak yavrum merak etme.”

Tebessüm ederek karşılık verdim. Balkon kapısının açılmasıyla elinde pişmiş balıklarla gözlüklü, beyaz saçlı, renkli gözlü bir adam girdi içeri. Elindekileri salonun ortasında duran masanın üzerine bıraktıktan sonra kafasını kaldırıp bize baktı:

“Hoş geldiniz gençler?”

“Hoş bulduk baba, sizi tanıştırayım, arkadaşım Füsün.”

“Tekrar hoş geldin kızım.”

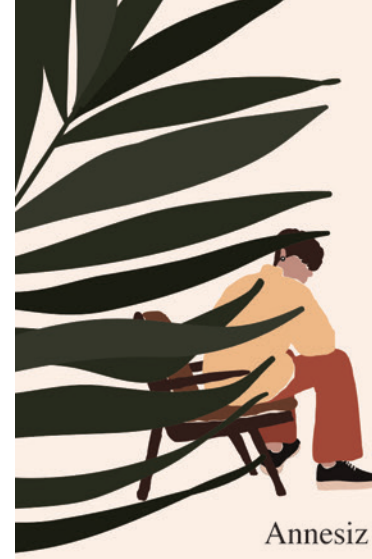
“Hoş bulduk teşekkür ederim.”

Masanın üzerine bıraktığı, balıkların durduğu tabağı eline aldı:

“Siz oturun ben şunları mutfaka bırakıp geleceğim.”

“Tamam baba.”

Salonda Eşref’le yalnız kalmıştık. Aynı koltukta yan yana oturuyorduk. Bana döndü:

Bir baba gibi ev geçindiriyordu, anne gibi evin her işine bakıyordu, bir çocuk gibi okula gidiyordu.

Neden hepsi aynı anda?

Çünkü ona sunulan hayat buydu.

Annesiz babasız bırakılıp her şeyi onun üstleneceği bir hayat.

Vücudu yorgundu hayata sarılmaktan.

Yine de, âşıkta, hayatın en büyük nimeti bu değil miydi?

Ölüm ayırana kadar birlikte...

Onun boynuna sınıksız sarılıyorum. Askerde bir ay boyunca geçirdiği günleri anlatıyor. Onu beklerken günlerin ne kadar zor geçtiğinden yakınıyorum. İkimizin de gözleri ıslık ıslık. Birleşmiş olmanın verdiği sevinç, mutluluk, coşku var üzerimizde. Karınlarımızı doyurduktan sonra yürüyüş yapıyoruz. Başımı onun vücuduna yaslayıp kolumu beline doluyorum. Sarı saçlarım hafif esen sonbahar rüzgârıyla dalgalanıp onun göğsüne çarpıyor. Uçuşan saçlarımı okşuyor.

hayykitap

26 TL

KDV'DEN MUAFTIR

ISBN: 978-625-7685-27-6

9 786257 685276